

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/60/2021
Identifikačné číslo spisu:	1316213361
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1316213361.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: Ing. T. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. č. 9, E., zastúpená doc. JUDr. Jozef Tekeli, PhD. & Associates, s.r.o, so sídlom Hlavná 25, Košice, IČO: 52 651 258, proti žalovanému: Mestská časť Bratislava - Devínska Nová Ves, so sídlom Novoveská č. 17/A, Bratislava, IČO: 00 603 392, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Bratislava III, pod sp. zn. 11Cpr/5/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. augusta 2020 sp. zn. 2CoPr/3/2020, takto

rozhodol:

Dovolenie odmieta.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 4. júla 2017 č. k. 11Cpr/5/2016- 45 zamietol žalobu a žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v plnej výške. Mal za preukázané, že pracovný pomer vznikol zvolením, vymenovaním obecným zastupiteľstvom, špecifickým spôsobom, ktorý upravuje zákon č. 369/1990 Z. z. o obecnom zriadení (ďalej aj „zákon o obecnom zriadení“). Uviedol, že v tomto prípade je zákon o obecnom zriadení lex specialis voči Zákonníku práce a v prejednávacom prípade nedošlo k okamžitému skončeniu pracovného pomeru tak, ako to má na mysli ustanovenie § 68 Zákonníka práce. Preto sa podľa neho žalobkyňa nemohla ani domáhať určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Zákonná úprava jej dávala možnosť sa domáhať v správnom konaní určenia podľa ustanovenia § 337 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj „SSP“), že jej funkcia hlavného kontrolóra naďalej trvá, nie však určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné. Súd prvej inštancie konštatoval, že v prípade zrušenia uznesenia zastupiteľstva, ktorým bola žalobkyňa zvolená za miestneho kontrolóra a ktorým bol starosta poverený, aby s ňou uzatvoril pracovnú zmluvu (a to, že tieto uznesenia boli právoplatne zrušené rozhodnutím súdu nebolo sporné), starosta nebol oprávnený

uzatvoriť s ňou pracovnú zmluvu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že pracovná zmluva č. XX/XXXX, od ktorej žalobkyňa odvodzuje svoje nároky, je neplatný právny úkon v zmysle ustanovenia § 17 ods. 2, 3 Zákonníka práce.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 12. augusta 2020 sp zn. 2CoPr/3/2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1 Jedným z predpokladov pre výkon funkcie hlavného kontrolóra v zmysle § 18a zákona o obecnom zriadení, je jeho zvolenie do funkcie hlavného kontrolóra s tým, že všetky predpoklady pre výkon funkcie musí hlavný kontrolór obce spĺňať po celý čas výkonu tejto funkcie. Pracovný pomer hlavného kontrolóra obce má svoje špecifikum, keď jeho založenie pracovnou zmluvou je nárokom osoby, ktorá bola do funkcie hlavného kontrolóra obce zvolená voľbou obecným zastupiteľstvom. V prejednávanej veci podľa odvolacieho súdu žalobkyňa musela byť najprv platne zvolená Miestnym zastupiteľstvom Mestskej časti - Devínska Nová Ves a až následne došlo k uzatvoreniu pracovnej zmluvy s obcou (Mestskou časťou Bratislava - Devínska Nová Ves), pretože hlavnému kontrolórovi vzniká po zvolení nárok na uzavretie pracovnej zmluvy s obcou. V predmetnej veci bolo vyhlásené uznesenie, ktorým bol schválený návrh na vyhlásenie voľby miestneho kontrolóra, ako aj uznesenie o zvolení žalobkyne do funkcie miestnej (hlavnej) kontrolórky zrušené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 22. apríla 2016, č. k. 6S/264/2014 - 49, právoplatného dňa 07.06.2016. Podľa odvolacieho súdu tento skutkový stav potom znamená, že pokiaľ absentuje voľba žalobkyne do funkcie hlavného kontrolóra, nemohol žalobkyňa vzniknúť ani nárok na uzavretie pracovnej zmluvy druh práce hlavný kontrolór. Ak bola so žalobkyňou uzatvorená pracovná zmluva na druh práce hlavného kontrolóra bol tento postup v rozpore so zákonom o obecnom zriadení. Pre posúdenie platnosti uzavretia pracovnej zmluvy žalobkyne so žalovaným bolo potrebné podľa odvolacieho súdu subsidiárne použiť ustanovenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce, v zmysle ktorého, ak Zákonník práce v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy upravené Zákonníkom práce všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Odvolací súd následne konštatoval, že podľa § 39 Občianskeho zákonníka je pracovná zmluva medzi žalobkyňou a žalovaným neplatný právny úkon, pretože svojím obsahom odporuje zákonu o obecnom zriadení (žalobkyňa nebola platne zvolená do funkcie hlavného kontrolóra, čo je podmienkou uzatvorenia pracovnej zmluvy).

2.2 Odvolací súd mal za to, že na základe absolútne neplatnej pracovnej zmluvy žalobkyne so žalovaným nemohol vzniknúť ani pracovný pomer a neexistujúci pracovný pomer nie je ani možno skončiť právnym úkonom vyvolávajúcim právne účinky skončenia pracovného pomeru. Žalobkyňa síce kvalifikovala úkon žalovaného vyjadrený v liste zo dňa 08.06.2016, ktorým jej oznámil zánik funkcie hlavného kontrolóra, za úkon okamžitého skončenia pracovného pomeru, avšak vzhľadom na to, že jej pracovný pomer bez platnej voľby nemohol platne vzniknúť, nebol platným právnym úkonom a následne s úkonom žalovaného zo dňa 08.06.2016 nemohli byť spojené ani účinky skončenia pracovného pomeru. Odvolací súd uviedol, že list žalovaného zo dňa 08.06.2016 nebolo možné považovať za jeden zo spôsobov skončenia pracovného pomeru. Predmetný list bol podľa obsahu len vyjadrením názoru žalovaného na neexistenciu pracovného pomeru žalobkyne. Žalovaný pracovný pomer so žalobkyňou ukončil bezprostredne potom, ako sa o neplatnosti jej voľby do funkcie hlavného kontrolóra dozvedel. Odvolací súd poukázal na to, že faktický pracovný pomer vzniká v dôsledku takých väd pracovnej zmluvy, ktoré spôsobujú jej neplatnosť, nevzniká teda právnym úkonom platnej zmluvy, ale ako dôsledok neplatnej pracovnej zmluvy. Mal za to, že ak na základne neplatnej pracovnej zmluvy bola zamestnancom už vykonaná práca, do minulosti tento vzťah treba vysporiadať tak, ako by bola pracovná zmluva platná, ale do budúcnosti po skončení prideľovania práce v akomkoľvek okamžiku treba hľadiť na pracovnú zmluvu ako neplatnú. Tento záver bolo potrebné podľa odvolacieho súdu aplikovať aj na prejednávanú vec, keďže skutkový stav zodpovedal práve faktickému pracovnému pomeru, na ktorý sa aplikuje ochrana ustanovením § 17 Zákonníka práce. Takýto postup je vyjadrením zvýšenej ochrany zamestnanca v prípade neplatnosti právneho úkonu, v súdnej veci pracovnej zmluvy a práve korektným vysporiadaním právnym následkov predmetnej právnej situácie.

2.3 Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobkyne odvolací súd uviedol, že boli právne irelevantné, keďže boli založené na predpoklade platnosti vzniku jej pracovného pomeru zo žalovaným. Skutočnosti a argumenty žalobkyne neboli spôsobilé zvrátiť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, vzhľadom na správny záver súdu prvej inštancie o neplatnosti pracovnej zmluvy žalobkyne.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzuje z § 420 písm. f) a z § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolateľka žiadala, aby najvyšší súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v spojení s odvolacím súdom zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

3.1 Porušenie práva na spravodlivý proces dovolateľka namieta v súvislosti s nedostatkom riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý sa podľa nej nedostatočne vysporiadal s jej hmotnoprávnymi námietkami. Mala za to, že odvolací súd sa nezaoberal absenciou zákonného dôvodu pre zánik funkcie hlavného kontrolóra podľa zákona o obecnom zriadení a SSP, nezohľadnil dvojaký vzťah, ktorým je funkcia hlavného kontrolóra charakteristická ako pracovnoprávny vzťah a vzťah funkčný. Neposúdil relevantnosť uznesenia o voľbe ako predpokladu pre výkon funkcie hlavného kontrolóra, a dôsledkov od neho sa odvíjajúcich. Nevysporiadal sa s okolnosťami vzniku pracovného pomeru žalobkyne, nevzhladol uznesenie o voľbe hlavného kontrolóra ako správny akt a obmedzil sa len na konštatovanie neplatnosti pracovnej zmluvy. Dovolateľka poukázala na to, že odvolací súd neplatnosť pracovnej zmluvy vyvodil nesprávne a izolované len optikou súkromnoprávných inštitútov neplatnosti podľa Zákonníka práce a Občianskeho zákonníka. Tvrdila, že bolo potrebné zohľadniť predpoklad a okolnosti vzniku tohto pracovného pomeru, ktorý vznikol z roviny verejnoprávnej - t. j. z platného a správneho administratívneho aktu. Podľa dovolateľky sa odvolací súd zároveň nevysporiadal s otázkou, akým spôsobom a formou je potrebné ukončiť pracovnoprávny vzťah žalobkyne po tom, čo správny súd zrušil uznesenie obce o jej zvolení do funkcie kontrolórky. Súd v základnom konaní nesprávne zamieňali stratu predpokladu u žalobkyne na výkon dohodnutej práce (výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. d) bod 1 Zákonníka práce) a skončenie pracovného pomeru ex lege (podľa § 18a ods. 11 v spojení s § 18a ods. 8 písm. a) až g) zákona o obecnom zriadení). Dovolateľka uviedla, že žalovaná obec mala na základe súdneho rozhodnutia pristúpiť k najbližšiemu zákonom možnému spôsobu vysporiadania právnej pozície žalobkyne a to prostredníctvom uplatnenia výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. d) bod. 1 Zákonníka práce pre nesplnenie predpokladov na výkon dohodnutej práce. Z uvedených dôvodov považovala odôvodnenie napadnutého rozsudku za nedostatočné a arbitrárne.

3.2 Za nesprávne právne posúdenie v zmysle dovolacieho dôvodu § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalobkyňa považovala posúdenie zániku, resp. trvania jej funkcie ako miestnej (hlavnej) kontrolórky. Dovolateľka mala za to, že v prípade zrušenia uznesenia o voľbe a zvolení hlavnej kontrolórky z dôvodu nezákonne stanoveného kvalifikačného predpokladu na požadované vzdelanie hlavného kontrolóra, nemôže byť dovolateľka postihovaná ako zamestnanec a slabšia strana, skončením pracovnoprávneho vzťahu žiadnym zo zákonných spôsobom foriem predvídaných Zákonníkom práce. Uviedla, že v rámci právnej istoty mal byť pracovný pomer skončený náležitým a zákonným spôsobom pre stratu predpokladu na výkon dohodnutého druhu práce podľa § 63 ods. 1 písm. d) bod 1 resp. 2 Zákonníka práce. Podľa dovolateľky sa pracovný pomer hlavného kontrolóra nezakladá voľbou, pričom voľba je len predpoklad uzatvorenia pracovného pomeru. Zánik predpokladu na výkon dohodnutého druhu práce nespôsobuje ipso facto skončenie pracovného pomeru. Poukázala na to, že problematika interpretácie kvalifikačného predpokladu kontrolóra („minimálne úplne stredné vzdelanie“) bola predmetom viacerých protichodných rozhodnutí najvyššieho súdu SR, pričom do dnešného dňa nebolo vydané žiadne zjednocujúce stanovisko. Žalobkyňa uviedla, že nejednotnosť výkladu kvalifikačnej požiadavky založila zrušenie uznesenia o voľbe žalobkyne, v čoho dôsledku jej bolo ukončené vykonávanie funkcie hlavného kontrolóra a pracovná zmluva, a to mimo akéhokoľvek zákonom stanoveného spôsobu. Nesprávny postup vysporiadania pracovnoprávneho vzťahu žalovaného ako zamestnávateľa nemôže byť na ujmu dobromyseľnému zamestnancovi (žalobkyni), ktorý žiadnym spôsobom nemohol ovplyvniť ani stanovenie kvalifikačných predpokladov pre funkciu hlavného kontrolóra, jeho voľbu, či ich zrušenie súdnym rozhodnutím.

4. Žalovaný sa k dovolaniu vyjadril a žiadal, aby odvolací súd odmietol resp. zamietol podané dovolanie v

celom rozsahu a zaviazal dovolateľku k náhrade trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP skúmala, či sú splnené ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

6. Dovolateľka porušenie práva na spravodlivý proces videla v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku s tým, že sa odvolací súd nevysporiadal s jej hmotnoprávnymi námietkami, čo malo za následok arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia.

7. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmala opodstatnenosť argumentácie dovolateľa, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

9. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu, rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Z odôvodnenia rozhodnutí nižších inštancií je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. Z rozhodnutia oboch súdov vyplýva, na základe akých skutočností dospeli k záveru, že pracovná zmluva je neplatná (bod 15 - 16 napadnutého rozhodnutia). Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu, jeho postup vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie nemožno považovať za neodôvodnený, pričom odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu má všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Za vadu zmätočnosti nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

10. K námietke dovolateľky vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci dovolací súd poukazuje na to, že tvrdenia o nesprávnom právnom posúdení zisteného skutkového stavu, v zásade nemožno právne kvalifikovať ako dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, pokiaľ nedosahujú intenzitu nepreskúmateľnosti, t.j. takú vadu, ktorá neumožňuje dovolaciemu súdu pochopiť spôsob, akým dospel súd nižšieho stupňa k svojmu záveru. Dovolaťka namietala nesprávnu aplikáciu práva, keď mala za to, že súdy dospeli k nesprávnym právnym záverom ohľadom zániku jej pracovného pomeru na funkciu hlavného kontrolóra. Podľa názoru dovolacieho súdu, súdy pracovný pomer žalobkyne odôvodnili ústavne konformným spôsobom, t. j. dostatočne a relevantne, umožňujúc dovolaciemu súdu pochopiť spôsob, akým dospeli k svojmu záveru. Súdy dostačujúco odôvodnili, prečo dospeli k záveru, že predmetná zmluva je absolútne neplatná, a to s poukazom na to, že pokiaľ absentovala voľba žalobkyne do funkcie hlavného kontrolóra na základe zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Bratislave z 22. apríla 2016, č. k. 6S/264/2014 - 49, právoplatného dňa 07.06.2016 č. k., nemohol žalobkyňa vzniknúť ani nárok na uzavretie pracovnej zmluvy na druh práce hlavný kontrolór. Ak bola so žalobkyňou uzatvorená pracovná zmluva na druh práce hlavného kontrolóra bol tento postup v rozpore so zákonom o obecnom zriadení a preto bolo potrebné túto pracovnú zmluvu považovať za absolútne neplatnú.

11. Zhrnúc uvedené nie je dovolacia námietka dovolateľky o porušení § 420 písm. f) CSP tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, opodstatnená. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne v tejto časti odmietol (§ 447 písm. c) CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

12. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

13. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní. Dovolací súd je viazaný len tým, ako dovolateľ právnú otázku nastolí, nie už tým, pod ktoré písmeno § 421 CSP ju podradí.

14. V prípade dovolania, prípustnosť ktorého vyvodzuje dovolateľ z § 421 ods. 1 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam. Závery o (ne)prípustnosti dovolania prijíma dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako dovolateľ súdu vysvetlí (konkretizuje), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP). Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b) CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/203/2016, 2Cdo/54/2018, 3Cdo/6/2017, 3Cdo/67/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017).

15. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, nevymedzí právnú otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na

mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Tiež v prípade absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa); v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/14/2018, 2Cdo/167/2017, 3Cdo/28/2017, 5Cdo/13/2018, 7Cdo/114/2018, 8Cdo/78/2017).

16. Dovolateľka videla uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP v tom, že odvolací súd (zhodne so súdom prvej inštancie) dospel k nesprávnemu právnemu záveru ohľadom posúdenia zániku, resp. trvania jej funkcie ako miestnej (hlavnej) kontrolórky a ohľadom posúdenia platnosti pracovnej zmluvy. Súd nižších inšancií uzavreli, že pracovná zmluva uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným je neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pretože svojim obsahom odporuje zákonu o obecnom zriadení (žalobkyňa nebola platne zvolená do funkcie hlavného kontrolóra, čo je podmienkou uzatvorenia pracovnej zmluvy). Uvedený záver podľa dovolacieho súdu bol výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov odvolací súd viedli k prijatiu rozhodnutia o zamietnutí žaloby žalobkyne. Dovolateľka s týmto právnym názorom nesúhlasila, pričom argumentovala že „v prípade zrušenia uznesenia o voľbe a zvolení hlavnej kontrolórky z dôvodu nezákonne stanoveného kvalifikačného predpokladu na požadované vzdelanie hlavného kontrolóra, nemôže byť dovolateľka postihovaná ako zamestnanec a slabšia strana, skončením pracovnoprávneho vzťahu žiadnym zo zákonných spôsobom foriem predvídaných Zákonníkom práce. Uviedla, že v rámci právnej istoty mal byť pracovný pomer skončený náležitým a zákonným spôsobom pre stratu predpokladu na výkon dohodnutého druhu práce podľa § 63 ods. 1 písm. d) bod 1 resp. 2 Zákonníka práce. Nesprávny postup vysporiadania pracovnoprávneho vzťahu žalovaného ako zamestnávateľa nemôže byť na ujmu dobromyseľnému zamestnancovi (žalobkyni), ktorý žiadnym spôsobom nemohol ovplyvniť ani stanovenie kvalifikačných predpokladov pre funkciu hlavného kontrolóra, jeho voľbu, či ich zrušenie súdnym rozhodnutím.“ V kontexte uvedeného vychádzajúc z obsahu dovolania i keď žalobkyňa dovolanie formálne odôvodňuje nesprávnosťou právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, právnu otázku zásadného významu, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, neformuluje. Všeobecne len uvádza, že podľa jej názoru nebola ešte v judikatúre najvyššieho súdu riešená otázka „zániku funkcie hlavného kontrolóra“ a otázka „určenia kvalifikačných predpokladov na funkciu hlavného kontrolóra.“ Z obsahu dovolania žalobkyne možno vyvodit', že nesúhlasí s logickými úvahami a skutkovými závermi odvolacieho súdu a s vyhodnotením zistených skutkových okolností. Ako bolo už uvedené vyššie, len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP a § 432 ods. 2 CSP. Absenciu uvedeného považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania pre neprípustnosť.

17. Nad rámec dovolací súd uvádza, že žalobkyni zanikla funkcia hlavnej kontrolórky v nadväznosti na rozhodnutie správneho súdu. Otázky zániku, resp. trvania funkcie žalobkyne ako hlavnej kontrolórky nemôžu byť predmetom dovolania, keďže tieto otázky patria do právomoci správneho, nie civilného súdnictva. Súd v základnom konaní boli viazané závermi správneho súdu a práve otázka zániku funkcie žalobkyne bola právoplatne vyriešené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 22. apríla 2016, č. k. 6S/264/2014 - 49. V rámci dovolania žalobkyňa poukázala aj na nesprávne právne posúdenie vo vzťahu k posudzovaniu platnosti pracovnej zmluvy hlavného kontrolóra po zrušení uznesenia o zvolení. K uvedenému dovolací súd uvádza, že súdy v základnom konaní postupovali správne keď posúdili pracovnú zmluvu uzatvorenú medzi žalobkyňou ako zamestnankyňou a žalovaným ako zamestnávateľom ako absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko

predmetná pracovná zmluva bola uzatvorená v rozpore so zákonom o obecnom zriadení. V zmysle § 18a ods. 6 zákona o obecnom zriadení „hlavnému kontrolórovi vzniká po zvolení nárok na uzavretie pracovnej zmluvy s obcou“. Pracovný pomer žalobkyne mal svoje špecifikum, keď jeho založenie pracovnou zmluvou bolo nárokom žalobkyne, ktorá bola do funkcie hlavného kontrolóra obce zvolená voľbou obecným zastupiteľstvom. V predmetnej veci bolo vyhlásené uznesenie, ktorým bol schválený návrh na vyhlásenie voľby miestneho kontrolóra, ako aj uznesenie o zvolení žalobkyne do funkcie miestnej (hlavnej) kontrolórky zrušené rozsudkom v správnom konaní. Dovolací súd uvádza, že pokiaľ absentuje voľba žalobkyne do funkcie hlavného kontrolóra, nemohol žalobkyni vzniknúť ani nárok na uzavretie pracovnej zmluvy na druh práce hlavný kontrolór.

18. Podľa § 447 písm. f/ CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

19. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd uzatvára, že dovolanie žalobkyne ako neprípustné odmietol v časti nedôvodne namietanej existencia procesnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP podľa § 447 písm. c) CSP a vo zvyšnej časti pre nevymedzenie právnej otázky relevantnej z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) CSP podľa § 447 písm. f) CSP.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie o nároku žalovaného na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.